

PICCOLO

TOLNAI OTTÓ

Akárha valami törné a szemhéjamat (a tegnapi ocsúból valami éles semmiség tán), akárha alatta csikorogna fecskéivel a kora hajnal: indulni kell! Indulni!

Az éjszaka benyúltam Etel néni óljába a ganyézólyukon (ismerem, azt is én tapasztottam, minden ólat én tapasztottam itt a Tengerfenéken, mert csak én tudok az ólban is felállni, minden kis lyukban állva dolgozni, mert nekem nincs mire felállnom, ahogy a malmos Weis mondogatja, *fiam néked nincs piádésztaalod, te totálisan seggreestél*), és kiemeltem egy pár fehér jércét. Világítottak, mint a hó. *Megbotollak!* Mindig előkerül valahonnan az Etel néni; nem bír aludni, azt mondja, majd csak a sárgaföldben, meg hát ő is érez engemet, érez éppen úgy, ahogy én érzem a jércéit. *Agyonbotollak!*

Eppen csak hogy hunytam, máris csikorogni kezdett a hajnal a szemhéjam alatt. Indulni kell! Indulni a hetipiacra!

Szeretek a baromfipiacon a kofák között; mindig úgy teszek, mintha véletlenül motoszkálnék mögöttük éppen akkor, amikor lehajolnak. A jegyáros békén hagy, *szia Piccolol!*, azt mondja, meg azt, hogy *tyúktolvajjal tán csak nem fizettetek helypízt...*

És máris jön a Fanny! Messziről megismerem a térdkalácsát a betonasztalok alatt. Jön! Friss, mint a harmatos rúzs.

Fehérek a jércéid, Csöpi, azt mondja, *a sarokrul hattýúknak véltem őket...*

A katonaságnál láttam én hattýúkat: még a tengerfenéki libáknál is nagyobbak, tisztábbak voltak. Meg egyszer a csatornán beúszott egészen a halastóig egy pelikán, jó dohányzacskót lehetett volna csinálni a tokájából, de megtömték arzénnal, és kítették a múzeumba valahol Zentán vagy Szabadkán a mammutfogak mellé.

Fanny, mondom, hattyúból nem lehet levest főzni, a hattyúkat nem szokták kirántani . . .

Ne add el őket, mondja halkabban, előretolva fekete szalmakalapját, hozd el őket hozzám, Csöpi . . .

Ugy teszek, mintha gondolkodnék, pedig hát nekem nem a pénz kell, nekem pénz egyáltalán nem kell, hanem a Fanny . . .

Már kombinétban vár a tisztaszobában. A kombinétja is éppen olyan finom és rózsaszín, akár a bőre. A múltkor, amikor a kecskét vezettem be neki, ide volt készítve a porcelántál is, és azt hittem azért, hogy előbb megmosakodjon, megmosakodjak én is (állandóan sárban húzom a tökeimet), közben csak azért volt ott a mosdótál, mert beázott a pallat, rossz, rothadt a nádtető. *Megnyúzlak*, mondom neki. *Elvágod a nyakukat?*, kérdezi. *Ott a kisbalta a kamra előtt.* Leveszem a kalapját. *Fel kell tennem a levest*, azt mondja, és toszogat az ajtó felé, *estére jön a slepp!* Jön a slepp! mindig jön a slepp! a sleppes! Hozzák a termésküvet, a sódert, meg viszik a téglát, meg a cserépet. Minden cserépen azt írja: ANGYAL ANGYAL ANGYAL . . . Egy gránitkocka itt van az asztalon, bevágom egyszer az ovális tükörbe . . . *Vágd el no, Csöpi, a nyakukat!*

Ki kellene fúrnom egyszer azt a rozsdás sleppet. Gyerekkoromban láttam, ahogy egy slepp a kormányossal, a tyúkketrecekkel, muskátlikkal együtt elsüllyedt . . . A múltkor meg azt álmodtam, hogy feltettem a fejemre szarkafészekcsákómat (a szarkafészek töviskoszorúra van szerkesztve — olyan, mint a fecskéfészek, csak nagyobb, erősebb, nem lehet átlúni, a közepe meg hajszálgöyökerekből van, akár a kis énekesmadarak fészke), és bementem a sleppre, és rakétapisztolyommal (az olasz vadászok, körösztapáim, akik a kutyáiknak is makarónit főztek, veszítették el valahol a Lehegőben) a szájába lőttem a sleppesnek. Az volt a jel! Méregzöld, körül arannyal szegve . . . Hahaha! A jel!

Gurulok haza a Kálvária, a Seriftanya, a gyógynövényátvevő bódé mellett. Az én cigánykeregem egészen más, mint azoké, akiknek van egy vagy két lába. Herében, porcon szeretek legjobban, meg csúszni az ürgefarkon. Nagyon gyorsan kell ma forognom, hogy azt higgyék, ördögszekér vagyok, mert mondtam, elvezettem a cigányok kecskéjét, hogy legyen a Fannynak teje, attól szebb a bőre, és most agyon akarnak ütni. *Szarszappant főz belüled is,*

mint a dögökbű, az asszony, azt mondta a hektikás teknős. A vajdájuk meg állítólag azt kiabálta a kardjával hadarászva a csárdában, ott, ahol a Rúzsa Sándor is megfordult, hogy felteszem a Piccolót a Kálváriadombra, úgysem volt még lábatlan Krisztusa a magyaroknak!

Ütleget az Etel néni, de nem üt nagyokat, nem üt agyon, nem, mert hoztam neki a Domonkos-patikábú, onnan, ahol azok a lila üvegek vannak (a megboldogult Domonkos azt mondta, hogy *mit akarsz te itt, Piccolo, neked nincs púder, se kenőcs, neked már nincs orvosság, csak üres doboz!* Neki sem vót, meghót): hashajtóport, köptetőt meg egy darab szép aszpirint — megteszi ostyának is, körösztt van a közepin. Térdepeljen le, Etel néni, parancsolok rá, amikor már megunom a botolást. Letérdepel. Így kisebb, mint én. Nyújtsa ki szépen a nyelvit! Még! Még! Csúfolja ki a világot! Csúfolja ki, no, az istent!